

ŠWIERKIEWICZ RÓBERT – VÉGTELEN HAL

Šwierkiewicz Róbert életművét nagyívű üdvtörténeti folyam-utazásnak gondolom. De ehhez elsődleges analógiákként nem a Kopaszi-gátra vagy a Csobánc-Ararátra általa épített remetelakok kikötőire gondolok, inkább üdvtörténeti bárkára és földi léghajóra.

Az Ernst Múzeumban 1991-ben Gyetvai Ágnes által rendezett kiállítás nagy képeinek naplósorai inkább már elmosódva peregtek. A kurátor a nagy koloristát és a happeningművészt mutatta be, aki a Xertox csoporttal többek között a dunai sellők életét is prezentálta a kiállítótérben. Az Úr (és alternatívái) a szimbolikus bárkára csak Noét és családját, meg 80 állatot engedett fel – a sellőket például nem. Miután szövetséget kötött a hajóssal, annak jó szellemével: bezállhattak egy eljövendő lét hajójába. Noé a karma számos terhével sújtott családjával lépett a halálcsónakba, hogy majd sokféle testi-lelki szerepben tovább élhessen.

1994-ben meg is adatott Šwierkiewicznek, hogy a Kiscelli templomterében – a művek javát a helyszínen elkészítve – *Kelet kezd – nyugat befejez* címmel nagyszabású tárlatot celebráljon.

Azaz, amint az akkori lelkes recenziók is mutatták, a művész szinkretista ihletből született művei hatni képesek a kívülállóra is. A Kiscelliben bemutatott tárlat, és maga a templomtér számomra Šwierkiewicz Róbert léghajóját idézte meg. Ennek utasa elengedi, elejti, kidobja anyagi műveit, hogy a súlyuk nélkül tovább emelkedve a Múcsarnokon át folytathassa hajózó naplóját – a koronacsakra felé.

Nagy öröm látni, hogy a jórészt rejtőzködő életmű most a Múcsarnokban egy új, művészettörténeti jelentőségű kiállítás-létben születhetett újjá.

Szegő György DLA
a Múcsarnok művészeti igazgatója